

vianjsko cveće

Opleten venac
Kao voda neka ledna i mirisna
Da dobije bistrinu preko noći
A rano jutrom ovenča
kraj ljubavne svečanosti
od koje se tek naslućuju
tragovi u žutom prahu

Unakrst se silazi
u njegovo podzemlje
Bedra su mu luk i voda
a grešno mirišu
od silnih zlih očiju

koral

Crvenokos kralj
izgubljenog raja
mногоstruke ljubavi
najmanje lekovit
ali i najmanje otrovan

Dosjaj sunčevog zraka
na najdebljem području mora

Sinja morska krošnja
razgranala svoju dušu
i pod zlim pogledom
smanjuje do nevidljivog
ono crveno ostrvo

velebilje

Prelepa gospo, vrlo ugledna,
ti koja plešeš zadnju šaru
razveselivši nas kao prvi poklon
sa one strane rastočenog a vidljivog zaborava
Trećom te pronosimo
al bez pomoći bogova
Neumišna boginja našeg srca

U srži tvojoj pesak
nepokolebljivo kao saf Pitijin
vreme presipa i zauvek prestaje
I kiđa ono do čega nije nam ni stalo

Pruži nam cvet, gospo,
na nemilosrdnom dlanu
Jer nema zle sreće
Samo si ti onaj otrovni sok
kojeg obožavamo

gorocvet

Nedohvatljiva čežnja
u visini usemenjena
Prepolovljena za strašnu
ljubav tame

Nedokučiva ljubomoro,
raskinuto telo u kao
kosa vilina
zelenim vilicama vepra

Nedostižna lepoto zagrljaja
neutešne Afrodite
Udruženi cvete ljubavi i tmine
Pojedinačno ploden slasno
i gornjim i donjim vetrom
njihnja dvostruke boginje zanosa

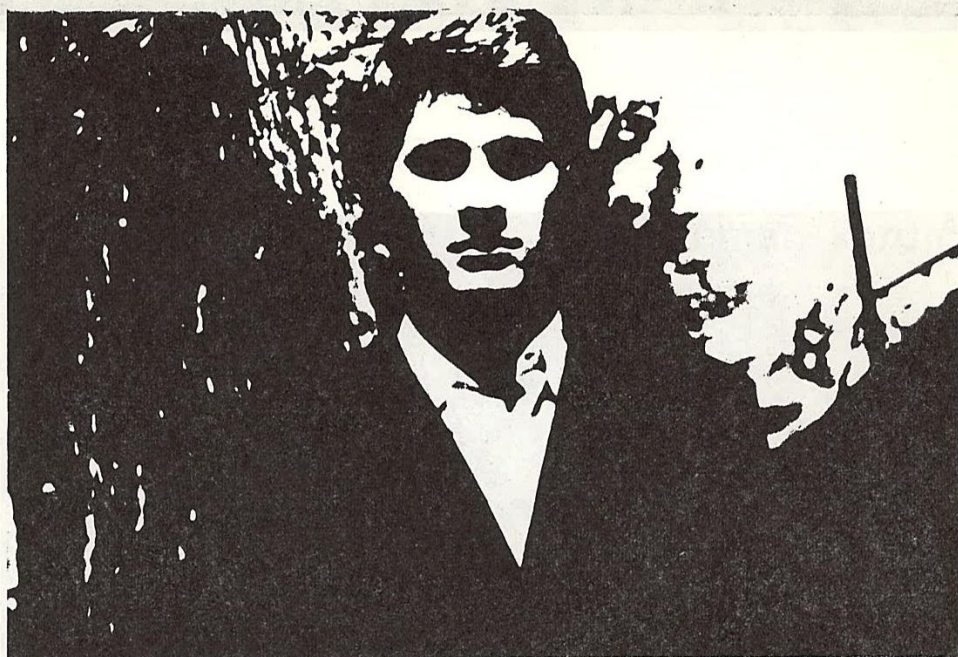
Klatno koje meri ritam godišnjih doba
i doba dana i doba noći

majkina dušica

Prikradamo se
smirujemo uzbuđenu životinju
Ona klima glavom
U nozdrvama se već gnezdi
oprljen miris sagorele duše
Razmenjujemo se sa strahom
i sve može da počne

Neprihvaćeni ostatak majčine dušice
pokraj žrtvenika
razastire se nogama
kao glavni i jedini ritual

Već smo svi visoko iznad
O mater dulcissima!

jovica aćln

LEKOVITO

hrast

Gorko proročanstvo
tvrdio kao težak Apolonov disk,
lepi Hijakinte, rujni zumbule,
ovenčan zaštitničkim hrastovim vencem,
ljubimče najplodonosnije izmed svih
divljih biljaka
Samo za spas jednog života
iz spomen tečnosti
iz tvojih vena koja je kapljala
kao žir što otpada

A to
Gorko proročanstvo
„Tražiš Arkadiju li?
mnogo tražiš, ne mogu je dati“

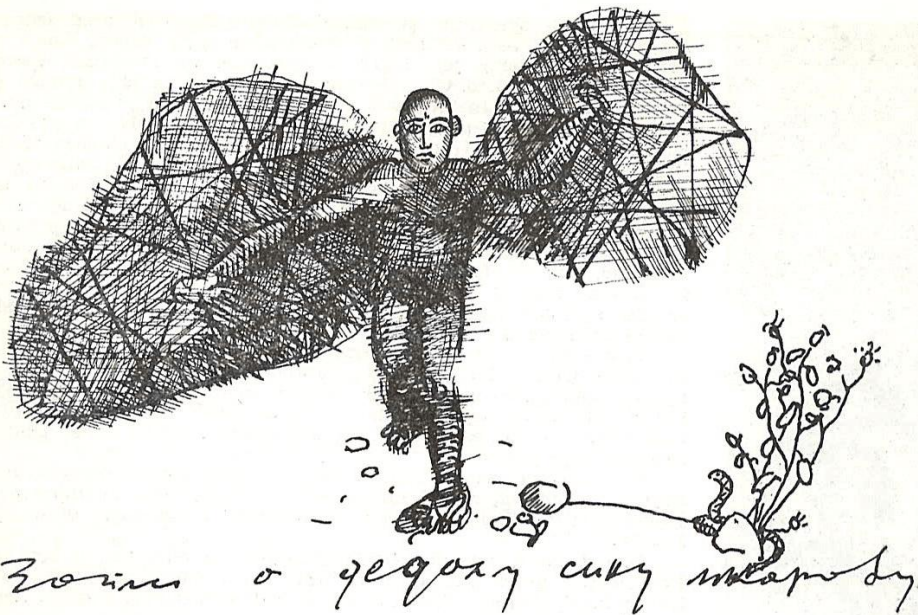
Zar još ne — ?
Ljubim te u zgusnuto stablo

stidak i otodeve trava

Artemida lovokradica
hitra košuta
obremenjena cvetom koji slučajem,
dok je obeznanjeno
kao prava šumska vila zagorkinja
pastirski licem ka zemlji utonula,
joj se izmed butina —
i osetivši toplu krv rascvetao
bestidno u njenoj utrobi

Ugrabljen čvrsto ona
ostade na dršci ispala,
odviše je besmrtnog imala
da prva već trava joj ne pomogne
O, a kako cvetu mora da je taj
grešni promašaj bio sladak!

I nikakvog belega do samo
malo crvenog u sredini cvetne krunice —
kap krvi ili dečje oko?

bitke

imela

Kao ptica što preleti smrt
i u kljunu posadeno ima
zlatno seme imelino
Drška ptica, seme božansko,
koja otrpnu sa Afroditinih nedara
Pravi ljubavni sin sa vencem
neprokljalih kapi mleka na grlu
Na putu za Had
Bolećivi Eneja u naručju uskrsnuća

Na drugom kraju bolno, tvrdo,
dovrtljivo zakopano, korom ojačano
što vuče nešto centru
blagotvornom potoku najhranljivijeg soka

Ka severu razvejana
kuršumom skinuta u pojas ušivena
Neodbranljivo raste u takvom vetrovitom predelu
Iznenadno klonuće u kljunu ptice

Zaboravni, i prvi pred sumrakom
Balder zavejan niče

lokvanj

Usamljen sunčev zrak
koji se u dodiru sa vodom
rascvetao u vodeni duh grešno razgolićen
O umilna lepoticice koja odvođiš
u bezdan čame ali i ljubavi

Nagnut nad bistrim tvojim odrazom
ti mi piješ dušu i halapljivo
oduzimaš obličje
Ni u šta ukorenjena do samo
u tugu očiju jedne crne kornjače

Stavljam dlan pod tebe
i on kao opojna para koja ulazi u škrge
iščekzava u jedva dobru kuglicu mirisa
Ti najvažniji vraču vode
drhtiš u svojoj razornoj nestalnosti
čestito spravljajući za sve što je u tebi živo
zanosni vrt vidljive ljubavi

Zaplovi lokvanju beli, nezapamćeni snu

lotos

Crni konji dolaze da sa njegovih
latica piju
I piju krv iz hiljadu mrtvih
Blago piće na početku sveta

Još starija molitvena formula
nad dragocenošću u tebi
O neizreciva biljko

Al samo da si pre procvetala

narcissus poeticus

Taj mirišljavi duh
što ga večni odjeci plaču

Zarubljen vidikom
nenaštanjenog sveta

Prvi u plemenitoj
veštini ubijanja

Zalutali sveštenik lepote
naginje se i vidi da je demon

Tad
jednostavno umire

kukuruz

Boj se tog dvostruko cvetnog stabla
jer čapurje bojno
na njegovom kraju otrovno spava
U nestašici svoje krvi
on tuđu isisava

Odora mu ukrašena šarama
kojima veštar daje krila
i počivaju one na listu
što venčanica je od opojne svile

potpuna perunika

To je sam koren ljubice
A u njemu ubodeno
kroz kičmu neba magijski
slomljeno sunce se razilazi
u sveži godišnji krug jesenje duge

Kao svako ljudsko oko, smrznuta kap rose,
suza perunike,
Ta duga na stabljici
sefno neko ožalošćeno telo

pelen

Šumska veštino lova,
raspodna snago ulovljenih koja odnosiš
U nezamislivu istinu
Pada

Sklupčana obmano koja pošteno
zavređuješ čuljivost
Ti, koja si nepokopani leš
još neizgubljene bitke,
nerazmršenog klupka pesničkog uzlaza

Jer
„Pod tvojim zelenim stubovima“
ludilo blisko pronalazi hladu

mirta

Snazi njegovoj što moć pesnika je
ni zima što sakuplja
ni žarko rasprostiranje
ne može da naudi
Jezik njegov je nepovrediv
svaku ranu na besmrtnom listu
pesnik svojom dušom zaceljuje
onom koja većito miriše
kao ulje za balzamovanje
Ali kakva je ta žestina
u Nemogućem koja ga s glave
na vrat zakovitala?
On — Venac Mirte
bezbroj je puta preko raspukline prešao